

09 — Razgovor guzica

U začetku našeg sveta beše gastritis. U burag se trpalo sve, debela je guzica bila važnija od plemenitih misli. U začetku našeg sveta, beše — McDonald's. I beše Coca — Cola. Davno, u prošlosti i pre nje, u novom merenju Vremena, zahvalismo našem Vođi. I od tada, ljubimo ga, ljubimo odano, cmačemo predano, i u tur, ako treba.

Kada su Sotira Dutovića, na suđenju, pitali, da li ljubiš, Sotire Dutoviću, našeg Vođu, kako se ljubiti i treba, svojevoljno i redovno, s radošću, rekao je plačljivo, ljubim, časni sude, ljubim! Cmačem po protokolu, u šest ujutru, u podne, u osam uveče, u dva nakon ponoći. Celivam mu fotografiju, i onu požutelu, iz novčanika, i onu veliku, na sletovima i paradama, koja visi o banderi na Trgu Revolucije. Poštuješ zakon? Jašta, a kako ne bih! Pa, ipak, družu Dutoviću, uhapšeni ste, pre dva dana, zbog toga što ste, u parku, hranili golubove, mrvicama hleba. Je li tako? Tako je, družu sudija. I mislite da nema ničega nepriličnog da, baš vi, Sotir Dutović, šampion u brzom jedenju čizburgera, hranite golubija jata, kao da naš dični Vođa nije već uredio ko ima hraniti golubove, u koje vreme, gde i čime. Naposletku, niste se zapitali da li su ta gospoda vrapci... Golubovi, družu sudija... gospoda golubovi, uopšte smeli da se nalaze, pored onolikog neba im na volji, baš tu, u rečenom parku? Šta vi imate, družu, da šurujete sa tim neboletnim stvorovima, koji guguču i lete okolo, dokoni, da ne kujete kakvu zaveru sa tim jatima? Ne, zalud mi se umiljavate, zalud namigujete, moram vas kazniti. U ime suda, oduzimam vam Elektronsku Pristupnu Karticu na dvadesetčetiri časa. Presuda je neopoziva. Sledeći slučaj!

Pre Apokalipse, beše čizburger. Zbilja, postoje u našem gradu i deblji ljudi od Sotira Dutovića, šampiona u brzom gutanju čizburgera,

kojem, eto, u poslednje vreme, prete brojni takmaci, okrunjeni žutim salom, naročito oni iz severnih četvrti, što su na slanini odrastali. Pre gladi, beše prežderavanje, kada se jelo, na promenadama, masno, bez stida, u haustorima, na balovima, jelo se bez mere, jedenja radi, kada su otežali guzovi ljubili fotelje i žvakali dosadu i mrtve poglede. Dutović, dakle, ostade bez Kartice, kriv, kao osuđenik. Stoji kraj kioska brze hrane, i broji dane do šampionata u brzom jedenju čizburgera: jedan, dva. Samo dva?! Oh, pa ja ću zadocniti, ja ću gladovati, ja ću svoj ubogi želudac poštedeti silnih kalorija, ostaviti ga, sirotog, neuhranjenog, ne-treniranog! Zar da me preteknu, oni slaninari iz severnih četvrti, koji slutim, sada se kljukaju i spremaju da me pometu sa šampionskog postolja? Možeš li mi dati malo senfa, curo, na prst makar, mrvu samo, curo, molim...? Kartica? Znaš, curo, nemam, eto, karticu, nemam, ja sam Dutović Sotir, svetski šampion u brzom jedenju čizburgera! I svetski šampioni moraju imati Karticu.

U početku svega, beše čir na želucu. U novoj epohi, Vođa nam darova jajaste kapsule. Svuda su razmeštene, o divne, zelene jajaste kapsule, i u njih ulaze drugovi i drugarice, ulaze i izlaze, ulaze zgrčenih lica, izlaze blaženi, o spašeni! Svuda kamo korača, zabacujući svoje ponosno dupe, Sotir Dutović, pružaju se, na svakih dvadeset metara, jajaste kapsule, ispred kojih su redovi, i redovi, čitave gomile ljudi. Tamo, na pjaceti, radosne, rumene debeljuce jedu, smeju se, jedu i umaču, oblizuju svoje čevapske prste i traže još, još!, dok brišu svoja umašćena usta, podriguju i šacuju tuđe tanjire. I Sotir bi, rado, jeo, prste umakao. A onda, u podne, naglo, sve zamire, i sa razglasa, odsvud, zabruji ding — dong, i odjednom, na ulicama, nastaje komešanje, guranje, cika, svi vade, iz džepova, iz torbi, fotografije Vođe, ili ga projektuju hologramski ili trče do velikih plakata sa njegovim likom i ljube ga,

ljube, cmaču i celivaju kako se ljubi samo najrođenije, sa toliko pljuvačke i žara da se topi, njegovo lice, od zahvalnosti. I debeljuce, ustaju, gegaju se, sa čizburgerima u rukama i ljube. Svi ljube. Jer, u početku našeg sveta, beše guzolja. Sotir cmače, ali prvi put, u tom cmaku nema radosti, ni posvećenosti. Gladan je. Ide mu se u zelenu, o spasonosnu jajastu kapsulu. Nakon rituala vođoljuba, koji traje kratko, zastaje kraj jedne kapsule, na koju u mimohodu, ulazivši i izlazivši, ljudi, prislanjaju svoje Kartice, i vrebaju priliku, da uskoči, preko reda, da uđe i posedi tamo, u jajastoj, kao čovek. Pita jednog starca — stari, pozajmi mi svoju Karticu, stari, samo na minut, na dva, da uđem u zelenu, spasonosnu, pa ću ti je vratiti, o stari. A ovaj, srećan što je upravo iz jajaste izašao, smeje mu se, i odlazi. Svi odlaze. Svi jedu. Sedam miliona jajastih kapsula ima u našem gradu.

U začetku svega, beše kanalizaciona cev. A onda su došli začini: karanfilić, biber, cimet i lovorov list. Svuda, preko krovova, širi se zadah masti i užeglog ulja. Prinose se Kartice, svuda ih na čitače prislanjaju, kao što se nekada, u mračno doba, prilazilo ikoni, u crkvi, i uz romor elektronskog glasa, evo, stiže, u cegere i torbe, preko njih u burage i guzice, izobilje. Daj! Daj!, viču tamo, na trgu, u ulici Save Elbetovog, gomile skupljene oko bine, gde Govornik deklamuje recepte iz starog kuvara šefa kuhinje Lujeva Versajskih. A jedan čovek, otužan, kažnjen, tumara ulicama, i nećka se, obezkartičen, da li tamo da pođe, među njih, gladan, već čitavo popodne ne otišav u, o spasonosnu!, jajastu kapsulu. Grupice ga prepoznaju, i slave ga — naš šampion, živeo! Smeška se, dok ga tapšu po ramenima, dok se probija kroz sve zbijenije redove. I debeljuce su tu, i takmaci, slanindžije iz severnih četvrti, podsmevaju mu se, umašćeni pljeskavicama. Gladan je. Govor!

Govor!, podstrekuju ga obožavaoci. Popni se na binu, Sotire, šampione, reci nam, reci!

U prapostojbini, tamo odakle smo došli, znalo se čemu služe usta, a čemu dupe. Onda, ko zna kako se to desilo, usta su se priljubila za šupke, a šupak je progovorio. Vođa je rekao da tako treba. Vođa je uvek u pravu. Pomogli su mu da se popne, Sotiru, na binu. Klicali su. Ko je sve-tski šampion tuda, tuda, ej tuda dej! So — tir, So — tir! Bio je ganut, a onda je progovorio:

Počujte! Počujte! I načuljiše uši. Ljubimo našeg Vođu? Ljubimo! Odano i predano? Jašta! Zato što nam je sve dao? Tako je! I Kartice? I njih! E, pa lepo, gedžovani. A sada vi meni recite, kako čovek bez kartice da kenja?! Toliki javni toaleti, zeleni, jajasti, udobni, a bez Kartice mrka kapa! Bacili su mu svoje, pod noge, i zaklicali — uzmi moju, moju, moju, Sotire, i idi, pođi u jajastu i iskenjaj se, kao čovek, kao šampion! Bilo je prekasno.

U začetku svega beše zanemelost. Zanemeli su, pred prizorom koji im se ukaza, a neki, iz prvih redova, pride su i zinuli: pred njima, nad njima, čovek, skinuo je pantalone i, gologuz, natrcio se i počeo da čini ono, ono neizrecivo, što se u samoći, u zelenim, o spasonosnim, jajastim kapsulama čini.